

JULIA BURGERS-DROST

Voor jou wil ik
nieuw zijn

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439473

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

‘Wat heb jij je opgedoft!’ Een simpele opmerking zoals zussen meer dan eens tegen elkaar maken. Nikki kijkt haar oudere zus met oprechte verbazing aan, draait om haar heen en plukt hier en daar aan een stukje stof.

‘Hou daar mee op zeg!’ Karlijn hoort zelf dat ze onnodig stug reageert op Nikki’s argeloos gebabbel. Het valt niet mee om een bijna volwassen zus te hebben. Vooral een type als Nikki doet meer dan eens het bloed in je aderen stollen.

Een smalle arm rond Karlijns hals. ‘Heus, ik meen het. Je ziet eruit als een juffrouw uit de rubriek: na de metamorfose. Waar ga je naar toe? Maak mij niet wijs dat ze er bij jou op kantoor allemaal zo... zo chic bij lopen!’

Karlijn heeft inmiddels een beschuitje gesmeerd. Ze proeft van de te slappe thee, overwint haar walging en drinkt de kop tot op de bodem leeg. ‘Als je wat meer thuis was en luisterde naar wat je huisgenoten vertellen, dan wist je dat ik vandaag naar de stad ga voor een paar sollicitatiebezoeken. En ja, dan laat je je vanzelf van je beste kant zien.’ Ze zwijgt even en veegt een paar beschuïtkruimels van haar

zijden blousje. ‘Ook uiterlijk. Dat leren ze jou nog wel nu je vlak voor je examen zit en er gesolliciteerd moet worden!’

Nikki bolt haar wangen. ‘Ik? Solliciteren, met mijn lijst? Mens, ik ga studeren, als je dat maar weet!’

Karlijn houdt even haar adem in. Nu niet cru worden. Ze zou kunnen zeggen: op wiens kosten dan wel? Op pa en ma hoef je niet te rekenen, die kunnen amper rondkomen. Sinds hun vader een ernstig ongeluk heeft gehad, is hun leven omver gegooid. Een violist die zijn vingers niet meer kan gebruiken, moet omzien naar ander werk. Karlijn schudt de huiselijke beslommeringen letterlijk van zich af. Nu niet aan denken. Ze gaat misschien promotie maken. Het is een grote stap van een klein boekhoudbureautje naar de stad waar de kantoren waar zij heeft gesolliciteerd in hypermoderne gebouwen zijn gehuisvest.

Nikki blijft zeuren. ‘Jij had ook best kunnen studeren, Karlijn. Dom ben je niet... Je had toch een goede lijst?’

Karlijn knikt moe. Eén zeven, de rest hoger. Studeren? Ja, een cursus hier, een opleidinkje daar. Ze wilde wel anders, maar ze kon het niet opbrengen om voor zichzelf te kiezen. Na va-

ders ongeluk zijn ze vrij snel verhuisd. De vrijstaande woning hebben ze verkocht. Moeder is nooit gewend aan de buurt en het nieuwe huis. Ze gaat met niemand om. Men denkt, zo vermoedt Karlijn, dat dit hoogmoed is. Niets is minder waar.

Altijd denken om de anderen, dat is een gewoonte van haar geworden. Samen met de jongere Nikki op één slaapkamer. Eigenlijk heeft de jongste van het gezin, Vic, het het beste getroffen. Hij is de enige die zichzelf is gebleven.

Nikki dramt door over het studentenleven dat zo'n beetje de hemd op aarde moet zijn.

‘Wees een beetje hebbelijk tegen mamma. Je hebt best tijd om straks de boel hier wat op te ruimen, Nikki!’ Karlijn maakt een armzwaai naar het volle aanrecht en de slordig gedekte tafel. Ze hoort Vic op de trap rommelen en vaders stem die vanuit de douchecel iets bromt.

Nikki heeft al een fel antwoord op de lippen, maar iets in Karlijns stem doet haar zwijgend knikken. ‘Veel succes dan maar, Karlijn. Best boeiend hoor, die sollicitaties van jou! Succes en eh... sterkte hè?’

Karlijn glimlacht. ‘En jij veel plezier op school!’

In de gang botst ze onzacht tegen het harde lijf van Vic, die bezig is zijn sporttas uit te mesten. ‘Kijk uit joh!’ roept hij verontwaardigd. Karlijn knijpt haar neus dicht. ‘Vraag jij mamma nooit om die troep te wassen? Boe, dat ze jou daar op de club handhaven...’

Vic springt op en laat zijn vuisten zien. ‘Ze zouden achter me aan lopen als ik ze liet zitten. Ik ben degene die de doelpunten maakt, zussie, maar dat zegt jou niets. Jullie komen immers nooit kijken als ik speel? Zelfs niet als het een thuiswedstrijd is!’

Karlijn ziet in de gangspiegel hoe haar eigen gezicht betreft. De jongen heeft gelijk. Ze leven langs elkaar heen en gaan gebukt onder een situatie die minder zwaar zou zijn als ze er anders tegenover stonden. ‘Ik kom kijken, zeg maar waar en wanneer!’ Ze woelt met een band door het kortgeknipte haar. Lekker jochie, die Vic. En al net zo’n bolleboos als Nikki.

‘Ik dacht nog: op tijd zijn, een ontbijt voor Karlijn maken. En nu sta je al op het punt om weg te gaan. Maar gisteravond had pa het weer zo in zijn rug. Ik... hij kan beslist niet werken. Dat wordt bellen... en dan komt er een controle. Zo vernederend allemaal, maar het is niet anders...’

Karlijn kust haar moeders wang die nog rozig en warm van de nacht is. ‘Hindert niet, mam. Hoe vind je dat ik eruit zie?’ Ze draait zich rond in de schemerige ruimte.

Haar moeder knijpt de ogen tot spleetjes. Karlijn lijkt op oma Schaafsma. Ze heeft aangeboren manieren, een type mens dat aan het uitsterven is. ‘Je ziet eruit als een plaatje. Ben je thuis met het eten?’

Karlijn schudt haar hoofd. ‘Reken maar niet op me, mam. Ik eet tussen de middag een broodje en later duik ik een snackbar in. Wel zo gemakkelijk.’ Ze zegt niet dat ze deze dag wil uitbuiten. Ze wil eens helemaal los zijn van huis en dorp, de knellende banden vergeten.

‘Pappa roept, ik ga maar even naar boven. Dag meisje...’ Karlijn heeft even een gevoel alsof ze zal stikken. Buiten gekomen hoort ze nog haar vaders zware stem bassen. Operazanger had hij willen worden. Een stem als een klok, maar niet goed genoeg voor het betere werk. Viool, dat was zijn tweede liefde. Eigenlijk een wonder dat hij na het ongeluk niet doorgedraaid is, hij had alles in zich om dol te worden.

Karlijn haast zich de smalle straat uit, waar

de huizen moe tegen elkaar geleund staan. Een vooroorlogse wijk die door de gemeente vergeten lijkt te zijn. De bewoners doen zelf maar weinig om de aanblik wat prettiger te maken. De tuintjes zijn klein en onnodig verwaarloosd. Hier en daar staat een uitgegroeide struik, een boom bijna, triomfantelijk tussen fel bloeiende begoniaatjes. Op de hoek gekomen herademt Karlijn. Hier zijn de straten wat ruimer en besteden de bewoners tenminste aandacht aan hun tuintjes. Planten staan voor de ramen en de gordijnen zijn opzij geschoven.

‘Vroeg op pad, Karlijntje?’

Buurman Vink, huisschilder van beroep, groet haar vrolijk. Iedereen kent iedereen in een dorp als het hunne. Geheimen heeft men niet voor elkaar, of je moet toevallig Schaafsma heten.

Op het stationnetje, waar forensentreinen op spitsuren overvol zijn, is het een vrolijke bende. Daar zorgen de jongelui voor die elders studeren. Treinstudente... dat hoopt Nikki ook te worden. Of het zal lukken? Als zij, Karlijn, vandaag een nieuwe baan krijgt, kan ze Nikki's droom helpen verwezenlijken.

Even later in de trein – met moeite heeft ze een zitplaats bemachtigd – dreunt almaar die

ene zin op het ritme van de wielen op de rails. Het moet lukken. Het moet lukken. Het moet lukken!

Het moet lukken, dat is de gedachte die Karlijns hoofd beheerst. Is het niet hier, dan elders. Van een van de sollicitaties weet ze bijna zeker dat het niets wordt. Ze kan niet bogen op een jarenlange ervaring. Het is alsof de eisen strenger zijn geworden sinds er zo'n grote werkloosheid heerst.

Ze schrikt letterlijk terug als ze de locatie ziet waar ze haar eerste afspraak heeft. Spiksplinternieuw is de kantoorflat. Hier heeft ze geen schijn van kans, denkt ze moedeloos. Als de eisen parallel lopen met de buitenkant van de zaak, is het zeker dat ze niet past in het team. Directiesecretaresse van een handelskantoor met betrekkingen over de hele wereld. Op papier leek het wel wat. Een goed salaris ook, zelfs vooruitzichten.

Al van tevoren kruipt Karlijn in haar schulp. Ze sluipt meer dan ze loopt naar de balie waar een perfect uitziend meisje haar al telefonerend observeert.

Karlijn schraapt haar keel, ze is blij met elke minuut uitstel. Er stappen enkele heren door de geruisloze draaideuren. Ze zitten strak in

het pak en dragen de onvermijdelijke koffer-tjes.

Karlijn probeert te relativieren. Ook die he-ren zijn gewone mensen die vanavond dood-moe op hun bank ploffen. Hun overhemden zijn niet meer fris, de wangen al lang niet meer glad. En honger hebben ze ook, misschien krij-gen ze boerenkool te eten of hutspot. Er kruipt een glimlachje om haar mond. Zo moet ze blij-ven denken, dat werkt relativierend.

‘Ik heb een afspraak met mevrouw Overbe-ke,’ zegt Karlijn. Ze hoort zelf hoe onnatuurlijk laag haar stem klinkt.

‘Moment!’ zingt de melodieuze stem van de telefoniste. ‘Bezoek voor jou, Mireille! Eh...’ Een hand op de hoorn. ‘Hoe was de naam?’

Karlijn duwt de schriftelijke oproep onder haar neus.

‘Klopt, mevrouw Schaafsma.’

Karlijn voelt zich bij lange na geen mevrouw als ze, nageoogd door de telefoniste, naar de lift loopt.

Ze recht haar rug en neemt zichzelf stevig onder handen. Deze sollicitatie wordt niets, dat staat vast. Maar ervaring doet ze er wel mee op en dat is al heel wat. Van fouten kun je leren, is haar al jong verteld.